

montare”, nu tinde să satisfacă ori să reinventeze aserțiuni privitoare la autor sau la contextul beletristic. Tinde numai să răsfioască *albumul cu fețe* în căutarea acelor trăsături ce, în mod ciudat, trec granița timpului și sunt încă prezente, pilduitoare. Există un palier didactic al scenariului: care se „citește” și în neabătuta secvențialitate, dar și în modalitatea plastică, contând pe *light design* și proiecții. Captive în decor, proiecțiile „spun” de la început că ecuația montării nu va fi una complicată, ci una „foarte la vedere”: personaje drapate și lume din holul teatrului se intersectează și se suprapun. De fapt, locul desfășurării întâmplărilor este și el o proiecție, o „căutare”, cum mărturisește regizoarea, un „drum care se merge pe sine” încontinuu, fără oprire. Șapte pelerini, în postură de naratori și, totodată, de personaje active restituie, în regim comico-parodic, inflexiunile acțiunii (din Flandra, Siria, Cetatea Atenei...). Uneori bine controlat de interpreți, alteori menținut cu efort demonstrativ, registrul parodic „convine” – în principiu – viziunii regizorale, problema fiind a dozajului și omogenității tonale în scenă, de la o reprezentatie la alta.

Actualizările dinspre final, „desenate” apăsate chiar de regizoare, îi mobilizează la a fi prea expozitivi și pe actori. Altminteri, per total, trupa se achită cu profesionalism, iar în câteva momente, Claudiu Istodor, Radu Zețu, Vitalie Bantaș, Liliana Pană ies evident în prim-plan, fără a forța portanța la public a detaliilor comice. Și Ada Simionică, Bogdan Talașman, Mihaela Rădescu au bune prestații, de parcurs.

Teatrul Mic – Povestiri din Canterbury, după Geoffrey Chauseer. Adaptare, dramatizare, regie: Nona Ciobanu. Scenografie, light design, proiecții: Iulian Băltătescu. Muzica: Cristian Tarnovețchi. În distribuție: Claudiu Istodor, Mihaela Rădescu, Liliana Pană, Vitalie Bantaș, Radu Zețu, Bogdan Talașman, Ada Simionică. Premiera:

Ce se vede la final...

Undeva, cândva...parteneriatul dintre Teatrul Fără frontiere și Teatrul Foarte Mic va fi având un rost, o motivație. Ambele bune. E o întrebare dacă și rezultatul scenic – spectacolul – trebuie să „răspundă” și de intenționalitatea acestei colaborări de fiecare dată, la fiecă premieră. Pesemne că da, pesemne că nu, fiindcă viața teatrală nu-și croiește calendarele doar din zile faste, de duminică. Mai e și câte o filă nesemnificativă în top. Piesa Yasminei Reza (*Trei versiuni ale vieții*) are o construcție simplă, imediat descifrabilă la nivelul vieții teatrale. Asistăm la întâlnirea repetată a două cupluri de personaje din clasa mijlocie (oameni relativ realizați), în același spațiu, aproape în aceleași replici, descoperim însă, la reluare, caracterul și relațiile inșilor modificate – iar efectul este hazos, comic. Mediul e dezvoltat cu acuitate de text. Din când în când, montarea, sau mai exact actorii exploatează mai mult sau mai puțin fericit substanța comică a piesei. Problema e că prestațiile actoricești nu capătă relevanță, nu sunt „duse” nicăieri, se petrec, trec, rămân exerciții de moment care nu pot salva întregul de la deriva în nesemnificativ. La finalul spectacolului se vede asta foarte clar. Restul e teorie... Sau intenționalitate. Sau o altă montare, cu aceeași piesă simpatcă, ofertantă.

Teatrul Fără Frontiere în parteneriat cu Teatrul Foarte Mic – Trei versiuni ale vieții de Yasmina Reza. Traducerea: Violeta Popa. Regia: Monica Teodorescu; scenografia: Dana Istrate. În distribuție: Alina Berzunțeanu, Gabriel Spahiu, Gianina Corondan, Claudiu Istodor. Premiera: 2 decembrie 2004.